

Overweging 24 februari 2013 aan het licht gekomen

Exodus 34, 27-35; 1Korinthe 13,1-13; Lucas 9,28-36.

De ontmoeting met God kan mensen totaal veranderen. Ik heb het verschillende keren zien gebeuren. Misschien mag ik jullie daarover een kort verhaal vertellen. Ik begeleidde eens een groep zieke mensen op een bedevaart naar Lourdes. Wat je ook verder over die plek zou kunnen zeggen, het is zonder twijfel een plaats van geloof en van gebed. Een vindplaats van kracht en troost. Er was in die groep een pelgrim die zo boos was op het leven en op zijn ziekte dat hij totaal verkramp was. Hij had overal kritiek op en er was niets dat deugde. Ook wij als begeleiders konden weinig goeds doen. Op een avond laat stelde ik voor om samen naar de grot te gaan. Ik reed hem er in zijn rolstoel heen. In de stilte van de late avond zaten we naast elkaar te bidden. Na enige tijd zag ik hem veranderen. De lijnen van zijn gezicht werden zachter. De verbeterde trek om zijn mond verdween en de kramp verdween uit zijn houding. De pijn nam af. Er kwam licht in zijn ogen. Er had zich een verandering in hem voltrokken. Een alledaagse gedaanteverandering. In het donker was een licht over hem opgegaan. Ik vertel dit verhaal om aan te geven dat wonderen alleen maar wonderen zijn juist doordat zij zich in de dagelijkse werkelijkheid afspelen. Wonderen zijn gebeurtenissen waarin onze werkelijkheid even haar volle gestalte laat zien, gebeurtenissen die een doorkijk bieden naar een grotere werkelijkheid waar zij deel van uit maken. Het zijn openbaringen.

Dat is ook wat in het deel van het Lukasevangelie dat we lezen, aan de orde is. Jezus gaat met drie van zijn leerlingen de berg op om te bidden. Hij doet dat acht dagen nadat Hij zijn leerlingen heeft verteld hoe zij Hem kunnen volgen en acht dagen nadat Hij hun de vraag heeft gesteld wie zij denken dat Hij is. Acht dagen is in de Schrift altijd vol betekenis. Acht is het getal van de vervulling. Zeven plus één. De menselijke maat plus één. De achtste dag is de dag van de besnijdenis, teken van het verbond in Israel, de achtste dag is ook de dag van de verrijzenis, het levensverbond in Christus. Op die dag dus gaat Jezus met drie leerlingen de berg op om te bidden. De berg is ook de plaats waar God zich openbaart. De Ararat, Moria, de Sinai, de Horeb, de Karmel, Tabor tot en met de berg Golgotha. Allemaal verhevenheden die uitsteken boven het dagdagelijkse vlakke menselijke landschap, waar God zich op een bijzondere wijze openbaart. Op Ararat blijft de ark steken en openbaart Hij zich als redder van alle leven op aarde en houder van het nieuwe verbond na Adam, op Moria als God van leven door Izaak te ontbinden, op Sinai als geveer van het verbond met Israel, op Horeb aan Elia, op Karmel tegenover Baal, op Tabor de overwinning onder Debora, op Golgotha de openbaring in de kruisdood. De naam van de berg wordt hier niet genoemd, maar deze wordt geïdentificeerd met de berg Tabor. Hoe het ook zij, de berg is plaats van openbaring van de verbondenheid van God met zijn mensen.

In deze lezing wordt Jezus opnieuw geopenbaard als de zoon van de stem die uit de wolk klinkt, teken van Gods aanwezigheid. Teken van de inwoning van God in de wereld, de shechina. Hij staat niet op zichzelf, maar in een traditie van openbaring. Gesymboliseerd door het motief van de berg en door de aanwezigheid van Mozes en Elia. Met andere woorden: Jezus staat in de traditie van de heilsopenbaring en de reddende en richtinggevende tussenkomst van God en Hij is verbonden met de wet en de profeten, die in de gestalte van Mozes en Elia Hem flankeren. Wie en wat Jezus is wordt betekend

door Mozes en de messiaanse voorbode, de profeet Elia. Van beiden wordt verhaald dat zij respectievelijk op het gelaat van God gestorven zijn en in vuur ten hemel opgenomen. Als het ware onbemiddeld door de dood die gewone mensen overkomt.

Hoe wonderlijk dit alles ook mag klinken, laten we niet vergeten dat het in menselijke gestalte gebeurt. De menswording van Christus, zijn inbedding in wet en profeten en daarmee in de heils- en openbaringsgeschiedenis van God zeggen iets over ons menselijk bestaan. Het verhaal is immers voor ons geschreven! En het loopt vooruit op Pasen.

Wat mag het ons dan zeggen?

Zoals Mozes ons duidelijk maakt is de gave van het verbond een licht dat ons van binnenuit verlicht en juist van daaruit de wereld verlicht. In Jezus, die in de lijn van Mozes staat, schijnt het licht van de eeuwige door. Wanneer Jezus zegt dat hij het licht der wereld is, is Hij ook daarin een voorbeeld voor ons. Als het ware geschraagd door wet en profeet geeft Hij aan dat in een profetische geloofshouding God doorlicht en zichtbaar wordt.

Vanuit dat gezichtspunt wordt de wereld op nieuwe wijze verlicht en verschijnt daarin zoals deze bedoeld is. Dat vraagt van ons een soort transformatie, minstens een bereidheid daartoe. Een verandering die op grond van die bereidheid en openheid in de ontmoeting met God aan ons geschiedt.

Onder de paasverwachting zijn we getuigen van het nieuwe leven, dragers van het. We verlangen in dat licht te staan en worden uitgenodigd het ook te laten stralen. Daarom is het zo moeilijk te begrijpen dat het licht bedekt wordt. Door Mozes en niet minder door Christus. Het wordt als te fel, te verblindend ervaren. Je hebt licht nodig om te kunnen zien, maar als het licht te fel is, zie je helemaal niets meer.

Toch jammer dat Mozes zijn gelaat bedekt. Maar het gaat natuurlijk niet om hem. De aandacht moet niet naar hem getrokken worden. Het is niet de bedoeling dat hij vereerd wordt. Het gaat om de oorsprong van het licht dat hem verlicht. Licht
Netzomin gaat het erom om tenten te bouwen op de berg teneinde Christus, Mozes en Elia daar te huisvesten. De leerlingen moeten naar beneden, naar de mensen om daar te getuigen van het licht. Zij dragen daarbij de herinnering aan het licht en het getuigenis vanuit de wolk over wie Jezus is met zich mee als een bevrijdende en troostrijke boodschap voor een lijdende mensheid. God is licht en in dat licht worden ook wij licht. Daardoor is de wereld niet in duisternis gevangen, dat wil zeggen zonder perspectief en uitzicht, maar heeft zij toekomst.

Het licht dat iedere mens verlicht, is zelf mens geworden. In Hem wordt duidelijk dat het licht de duisternis overwint en sterker is dan het absolute duister van de dood. Dat is de essentie van pasen en de ultieme betekenis van ons bestaan. Het is de uitdrukking van Gods onvoorwaardelijke "ja" tegen ons leven. Dit "ja" is tevens de uitdrukking van Gods liefde voor ons, een liefde die ons kent en kennen blijft, ook en zelfs in de dood.

Liefde is de meest zuivere expressie van Gods licht. Liefde is het licht dat niet verblindt. Augustinus zegt ervan dat liefde het enige is waarbij God als voornaamwoordelijk deel van het gezegde gebruikt kan worden. Dus niet alleen "God is liefde", maar ook "liefde is God". Zozeer raakt liefde aan het wezen van God. Het gebod tot liefhebben stelt de maat aan alle menselijke betrekkingen.

Met de liefde waarmee ik jullie heb liefgehad, zegt Jezus, moeten jullie ook elkaar liefhebben. De liefde van God in Christus kwalificeert de menselijke liefde. Daarom zegt

Hij: "met de liefde waarmee ik jullie heb liefgehad". In die liefde immers brengen wij God aan het licht in onze wereld. "ziet hoe zij elkander liefhebben" is het beste getuigenis dat we kunnen geven van een door God doordrongen bestaan. Daarmee stellen we elkaar in Gods licht. Amen.